

לימוד משניות

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת עוסק בצ"צ כו' ר' שמואל ע"ה
בהרה"ח ר' חיים הלל ע"ה
אזימאוו

נפטר י"ב מרחשון, ה'תשע"ה

(ש) Lettre Chine

traité Bera'hot, chapitre 7 - פרק ז - מסכת ברכות

משנה א

שְׁלֹשָׁה שֶׁאָכְלוּ כְּאֶחָד חִיבִין לְזָמֵן. אֶכֶל דְּמַאי, וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁנִּטְלָה תְּרוּמָתוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ, וְהַשְּׂמֵשׁ שֶׁאֶכֶל כְּזֵית, וְהַכּוֹתֵי מְזֻמָּנִין עֲלֵיהֶם אֶבֶל אֶכֶל טָבֵל, וּמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן, שֶׁלֹּא נִטְלָה תְּרוּמָתוֹ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ, וְהַשְּׂמֵשׁ שֶׁאֶכֶל פְּחוֹת מִכְּזֵית, וְהַנְּכָרִי אִין מְזֻמָּנִין עֲלֵיהֶם :

Michna 1:

Si trois hommes ont mangé ensemble, ils doivent faire le *zimmoune* (litt: la "*Convocation*", ou l'invitation [à prier]). Celui qui a mangé [quelque chose] *Démaï* (*récolte dont les prélèvements sont incertains*), et qui a consommé du *Ma'asser rishone* (*première dîme*) dont la *Térouma* a été prélevée, ou du *Ma'asser shéni* (*seconde dîme*) et des aliments consacrés (imparfaitement rachetés; ou alors si un serviteur ou un Samaritain a mangé [la valeur] d'une olive [lors du repas], on doit procéder au *zimmoune*.

Mais celui qui a mangé [quelque chose de] *Tevel* (*récolte sur laquelle aucun prélèvement n'a été fait*), ou celui qui a consommé du *Ma'asser rishone* (*première dîme*) dont la *Térouma* (*prélèvement*) n'a pas été prélevée, ou du *Ma'asser shéni* (*seconde dîme*) et des aliments consacrés qui n'ont pas été rachetés, si le serviteur a mangé moins [que la valeur] d'une olive, et l'idolâtre On ne fera pas le *zimmoune*.

משנה ב

נָשִׁים, וְעֶבְדִּים, וְקֹטְנִים - אִין מְזֻמָּנִין עֲלֵיהֶם. עַד כַּמָּה מְזֻמָּנִין? עַד כְּזֵית. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, עַד כַּפִּיצָה:

Michna 2:

Les femmes, les serviteurs (non-juifs) et les enfants, [les hommes] ne s'y associent pas pour le *zimmoune*. A partir de quelle quantité [de nourriture ingérée] fait-on *Zimmoune* ? A partir [du volume] d'une olive ; Rabbi Yéhoudah dit, à partir [du volume] d'un œuf.

משנה ג

כִּיצַד מְזֻמָּנִין? בְּשִׁלְשָׁה אוֹמֵר נִבְרָךְ, בְּשִׁלְשָׁה וְהוּא אוֹמֵר בָּרְכוּ. בַּעֲשָׂרָה אוֹמֵר נִבְרָךְ לְאַלְהֵינוּ, בַּעֲשָׂרָה וְהוּא אוֹמֵר בָּרְכוּ. אֶחָד עֲשָׂרָה, וְאֶחָד עֲשָׂרָה רַבּוּא. בְּמֵאָה, אוֹמֵר נִבְרָךְ לַה' אֱלֹהֵינוּ, בְּמֵאָה וְהוּא, אוֹמֵר בָּרְכוּ. בְּאַלְף אוֹמֵר נִבְרָךְ לַה' אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, בְּאַלְף וְהוּא אוֹמֵר בָּרְכוּ. בְּרַבּוּא, אוֹמֵר נִבְרָךְ לַה' אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים עַל הַמְּזוּזוֹן שֶׁאֶכְלָנוּ, בְּרַבּוּא וְהוּא, אוֹמֵר בָּרְכוּ. כַּעֲנָן שֶׁהוּא מְבָרָךְ, כֶּף עוֹנִין אַחֲרָיו: בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהֵי הַצְּבָאוֹת יוֹשֵׁב הַכְּרוּבִים עַל הַמְּזוּזוֹן שֶׁאֶכְלָנוּ. רַבִּי יוֹסִי הַגִּלְלִי אוֹמֵר, לְפִי רוּב הַקְּהָל הֵן מְבָרְכִים, שֶׁנֶּאֱמַר "בְּמִקְהֵלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹקִים יי מִמְּקוֹר יִשְׂרָאֵל". אֵמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מַה מְצִינוּ בְּבֵית הַפְּנִסֵּת? אֶחָד מְרַבֵּין וְאֶחָד מוֹעֲטִין אוֹמֵר, בָּרְכוּ אֶת ה' רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, בָּרְכוּ אֶת ה' הַמְּבָרָךְ:

Michna 3:

Comment fait-on *zimmoune* ? A trois, on dit *Névarèkh "Benissons..."* ; s'ils sont trois en plus de lui on dit *Barèkhou "Bénissez..."*. A dix, on dit *Névarèkh é-lo-hé-nou "Bénissez notre D.ieu"* ; S'ils sont dix en plus de lui on dit *Barèkhou "Bénissez..."*. Qu'ils soient 10 ou 10.000. A 100, on dit *Névarèkh L-ado-nay E-lo-hé-nou "Bénissons l'Eter-nel notre D.ieu..."*; S'ils sont 100 en plus de lui on dit *Barèkhou "Bénissez ..."*.

A 1000, on dit *Névarèkh La-do-nay E-lo-hé-nou E-lo-hé Yisraël "Bénissons l'Eter-nel notre D.ieu, le D.ieu d'Israël..."*; S'ils sont mille en plus de lui, on dit *Barèhou "Bénissez..."*. A 10 000, on dit *Névarèkh La-do-nay E-lo-hé-nou E-lo-hé Yisraël E-lo-hé Hatsévaot Yoshev HaKérouvim 'Al Hammazone shéakhalnou" "Bénissons l'Eter-nel notre D.ieu, le D.ieu d'Israël, le D.ieu des armées (célestes), qui trône sur les Chérubins, pour le repas qui nous avons pris..."*; s'ils sont dix mille en plus de lui, on dit *Barèkhhou*. La formulation de la réponse est identique à celle de l'invitation : *Baroukh A-do-nay E-lo-hé-nou E-lo-hé Yisraël E-lo-hé Hatsévaot Yoshev HaKérouvim 'Al Hammazone shéakhalnou" "[Source de] bénédiction est l'Eter-nel notre D.ieu, le D.ieu d'Israël, le D.ieu des armées (célestes), qui trône sur les Chérubins, pour le repas que nous avons pris..."* Rabbi Yossé Haguéli dit: selon la multitude (l'importance) de la communauté on fera la bénédiction ainsi, comme il est dit "*Selon les assemblées bénissez D.ieu ; L'Eternel, [vous qui êtes] la source d'Israël (Téhilim 68, 27)*". Rabbi 'Akiva dit, que dit-on à la synagogue, qu'il y ait une multitude ou un petit nombre, on dit *Barèkhhou ète A-do-nay "Bénissez D.ieu"*. Rabbi Yishma'el dit: *Barekhu ète A-do-nay hammévorakh "Bénissez D.ieu qui est digne de bénédiction"*.

משנה ד

שְׁלֹשָׁה שְׂאֵכְלוּ בְּאֶחָד, אֵינָן רְשָׁאִין לְחַלֵּק. וְכֵן אַרְבָּעָה, וְכֵן חֲמִשָּׁה. שְׁשֵׁה, נִחְלָקִין. עַד עֶשְׂרִים. וְעֶשְׂרִים, אֵינָן נִחְלָקִים. עַד שְׁיֵהִיו עֶשְׂרִים :

Michna 4 :

Trois [hommes] qui ont mangé ensemble ne sont pas autorisés de se séparer ; et ainsi [pour] quatre, et ainsi [pour] cinq. [A partir de six] ils peuvent se séparer, jusqu'à dix. Et dix ne peuvent pas se séparer, jusqu'à vingt.

משנה ה

שְׁתֵּי חֲבוּרוֹת שֶׁהָיוּ אוֹכְלוֹת בְּבֵית אֶחָד, בְּזֵמַן שֶׁמְקַצְתָּן רוֹאִין אֶלּוּ אֶת אֶלּוּ הָרִי אֶלּוּ מִצְטָרְפִין לְזֵמַן. וְאִם לֹא אֶלּוּ מְזַמְּנִין לְעֶצְמָן וְאֶלּוּ מְזַמְּנִין לְעֶצְמָן. אֵין מְבָרְכִין עַל הַיַּיִן עַד שֶׁיִּתְּנוּ לְתוֹכוֹ מַיִם, דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְיעֶזֶר. וְנִחְכְּמִים אוֹמְרִים מְבָרְכִין :

Michna 5:

Deux groupes ont mangé [séparément] dans la même maison – si petit nombre voit les autres, ils peuvent se joindre [aux autres] pour le *zimmoune* ; et sinon, ceux-ci font *zimmoune* pour eux-mêmes, et ceux-là font *Zimmoune* pour eux-mêmes. Et ils ne bénissent pas sur le vin tant qu'il n'y a pas ajouté l'eau (*Méziga*), Ce sont les paroles de Rabbi Eli'ézer ; et les Sages disent, on peut faire la bénédiction.

(ג) Lettre Mêm

מסכת ברכות פרק א - 1

משנה א

מֵאִימְתֵי קוֹרִין אֶת שְׂמֵע בְּעֶרְבִית. מְשַׁעָה שֶׁהַכֹּהֲנִים נִכְנְסִים לְאָכַל בְּתֵרוּמָתָן, עַד סוּף הָאֲשֻׁמוּרָה הָרְאִשׁוֹנָה, דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְיעֶזֶר. וְנִחְכְּמִים אוֹמְרִים, עַד חֲצוֹת. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, עַד שֶׁיַּעֲלֶה עֲמוּד הַשֶּׁחֶר. מְעַשֶּׂה שֶׁבָּאוּ בְּנֵיו מִבֵּית הַמִּשְׁתֶּה, אָמְרוּ לוֹ, לֹא קָרִינוּ אֶת שְׂמֵע. אָמַר לָהֶם, אִם לֹא עָלָה עֲמוּד הַשֶּׁחֶר, חִיבִין אַתֶּם. לְקָרוֹת. וְלֹא זֶו בְּלִבָּד, אֶלָּא כָּל מָה שֶׁאָמְרוּ חֲכָמִים עַד חֲצוֹת, מְצֻתָן עַד שֶׁיַּעֲלֶה עֲמוּד הַשֶּׁחֶר. הַקִּטְר חֲלָבִים וְאַבְרִים, מְצֻתָן עַד שֶׁיַּעֲלֶה עֲמוּד הַשֶּׁחֶר. וְכָל הַנֶּאֱכָלִין לַיּוֹם אֶחָד, מְצֻתָן עַד שֶׁיַּעֲלֶה עֲמוּד הַשֶּׁחֶר. אִם כֵּן, לָמָּה אָמְרוּ חֲכָמִים עַד חֲצוֹת, כְּדִי לְהַרְחִיק אֶת הָאָדָם מִן הָעֵבִירָה :

Michna 1:

A partir de quand lit-on le Chéma Israël du soir? Depuis le moment où les Cohanim reviennent pour consommer les prélèvements consacrés jusqu'à la fin de la première garde. Tels sont les propos de Rabbi Eliézer. Les Sages, en revanche, enseignent: "Jusqu'au milieu de la nuit". Et, Rabban Gamliel dit: "Jusqu'au lever du jour". Une fois, ses fils rentrèrent d'un festin et ils lui dirent: "Nous n'avons pas encore lu le Chéma". Il leur répondit alors: "Si le jour ne s'est pas encore levé, vous êtes tenus de le faire maintenant. Bien plus, toutes les pratiques que nos Sages ont limitées à la première moitié de la nuit s'appliquent également jusqu'au lever du jour. Ainsi, la combustion des graisses et celle des membres des sacrifices peuvent être effectuées jusqu'au lever du jour. Les sacrifices qui ne sont consommables qu'une seule journée peuvent encore être mangés jusqu'au lever du jour. Dès lors, pourquoi les Sages parlent-ils de la première moitié de la nuit? Afin d'écarter l'homme de la faute".

משנה ב

מאימתי קורין את שמע בשחרית. משכייר בין תכלת ללבן. רבי אליעזר אומר, בין תכלת לכרתי. (וגומר) עד הנה החמה. רבי יהושע אומר, עד שלש שעות, שכן דרדך בני מלכים לעמוד בשלש שעות. הקורא מפאן ואילך לא הפסיד, פאדם הקורא בתורה :

Michna 2:

A partir de quand lit-on le Chéma Israël du matin? Dès que l'on distingue un fil d'azur d'un fil blanc. Rabbi Eliézer dit: "Un fil d'azur d'un fil vert". Et, l'on achève cette lecture avant le lever du soleil. Rabbi Yochoua dit: "Jusqu'à la fin de la troisième heure du jour, car c'est alors que les princes ont coutume de se lever". Mais, celui qui le lit, passé ce délai, n'aura pas tout perdu. Car, il reçoit alors la récompense d'un homme qui lit la Torah.

משנה ג

בית שמאי אומרים, בערב כל אדם יטו ויקראו, ובבקר יעמדו, שנאמר (דברים ו) ובשכבך ובקומך. ובית הלל אומרים, כל אדם קורא פדרפו, שנאמר (שם) ובלקתך בדרך. אם פו, למה נאמר ובשכבך ובקומך, בשעה שבני אדם שוכבים, ובשעה שבני אדם עומדים. אמר רבי טרפון, אני הייתי בא בדרך, והטתי לקרות, פדברי בית שמאי, וסכנתי בעצמי מפני הלסטים. אמרו לו, פדי היית לחוב בעצמך, שעברת על דברי בית הלל :

Michna 3:

Beth Chamaï enseigne: "Le soir, chacun s'inclinera pour faire cette lecture et le matin, on se tiendra debout, ainsi qu'il est dit (Devarim 6, 7): 'quand tu te coucheras et quand tu te lèveras'". Mais, Beth Hillel dit: "Chacun le lit comme il le veut, ainsi qu'il est dit (Devarim 6, 7): 'quand tu marcheras sur le chemin'. S'il en est ainsi, que signifie l'expression: 'quand tu te coucheras et quand tu te lèveras'? Elle fait référence à l'heure où les hommes se couchent et à l'heure où ils se lèvent". Rabbi Tarfon relate: "J'avançai moi-même sur le chemin et je me suis incliné pour le lire, conformément à l'avis de Beth Chamaï. Je me suis alors trouvé en danger mortel, du fait des brigands". Les Sages lui répondirent: "Tu aurais mérité d'en mourir et tu aurais été tenu pour responsable de ton sort, car tu as transgressé les propos de Beth Hillel".

משנה ד

בשחר מברך שתיים לפניה ואחת לאחריה, ובערב שתיים לפניה ושתיים לאחריה. אחת ארפה ואחת קצרה. מקום שאמרו להאריך, אינו רשאי לקצר. לקצר, אינו רשאי להאריך. לחתם, אינו רשאי שלא לחתם. ושלא לחתם, אינו רשאי לחתם :

Michna 4:

Le matin, on dit deux bénédictions avant cette lecture et une après elle. Le soir, deux avant et deux après, une longue et une courte. Là où les Sages ont instauré une bénédiction longue, on n'est pas autorisé à lui substituer une courte. Là où ils en ont fixé une courte, on n'est pas autorisé à la remplacer par une longue. Là où ils ont instauré une conclusion de bénédiction, on n'est pas autorisé à l'omettre. Là où ils n'ont pas fixé une telle conclusion, on n'est pas autorisé à l'introduire.

משנה ה

מזכירין יציאת מצרים בלילות. אמר רבי אלעזר בן עזריה, הרי אני כבן שבועים שנה, ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות, עד שדרשה בן זומא, שנאמר (דברים טז) "למען תזכר את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך". ימי חייך, הימים. כל ימי חייך, הלילות. וחכמים אומרים, ימי חייך, העולם הזה. כל (ימי חייך), להביא לימות המשיח :

Michna 5:

On fait mention de la sortie d'Egypte pendant les nuits. Rabbi Eléazar Ben Azarya dit: "Je suis comme si j'étais âgé de soixante dix ans et je n'ai pas eu le mérite d'obtenir que la sortie d'Egypte soit mentionnée la nuit, jusqu'à ce que Ben Zoma l'établisse, ainsi qu'il est dit (Devarim 16, 3): 'afin que tu te souviennes du jour de ta sortie d'Egypte, tous les jours de ta vie': 'les jours de ta vie' correspond aux jours et 'tous les jours de ta vie' introduit les nuits". Mais, les Sages disent: "'les jours de ta vie' correspond à ce monde et 'tous les jours de ta vie' introduit la période du Machia'h."

משנה א

ואלו דברים מתעשרין דמאי בכל מקום : הדבילה, והתמרים, והחרובין, הארז, והפמון. הארז שבחוצה לארץ, כל המשתמש ממנו פטור :

Michna 1:

Les produits suivants sont soumis aux prélèvements des dîmes sur le *Démaï* (*récolte dont les prélèvements sont incertains*) en tous lieux : les (ronds de) figues, les dattes, les caroubes, le riz et le cumin. Quant au riz qui est hors du territoire du pays, celui qui s'en sert est affranchi.

משנה ב

המקבל עליו להיות נאמן, מעשר את שהוא אוכל, ואת שהוא מוכר, ואת שהוא לוקח, ואינו מתארח אצל עם הארץ. רבי יהודה אומר, המתארח אצל עם הארץ, נאמן, אמרו לו, על עצמו אינו נאמן, כיצד יהא נאמן על של אחרים :

Michna 2:

Celui qui prend l'engagement d'être digne de confiance doit prélever la dîme sur ce qu'il consomme, sur ce qu'il vend et sur qu'il achète et ne doit pas acheter l'hospitalité **chez** un ignorant ('Am Haarèts). Rabbi Yéhoudah dit : même en acceptant l'hospitalité **chez** un Am Haarèts, il reste digne de confiance. Mais, lui fut-il objecté, s'il n'est pas digne de confiance en ce qui le concerne, comment le serait-il pour les autres ?

משנה ג

המקבל עליו להיות חבר, אינו מוכר לעם הארץ לח ויבש, ואינו לוקח ממנו לח, ואינו מתארח אצל עם הארץ, ולא מארחו אצלו בכסותו. רבי יהודה אומר, אף לא יגדל בהמה דקה, ולא יהא פרוץ בגדרים ויבשחוק, ולא יהא מטמא למתים, ומשמש בבית המדרש, אמרו לו, לא באו אלו לפלל :

Michna 3:

Celui qui prend l'engagement d'adopter la conduite d'un 'Haver ne doit pas vendre à un Am Haarèts des produits humides, ni même secs, et ne doit pas lui acheter des produits humides. Il n'accepte pas l'hospitalité **chez** un Am Haarèts et ne l'accueille pas **chez** lui comme hôte, revêtu de ses vêtements. Rabbi Yéhoudah dit : il ne doit pas non plus élever du menu bétail ni faire des vœux ou des actes de légèreté à l'excès, ni se rendre impur pour les morts, mais fréquenter la maison d'étude. Il lui fut objecté : tous ces principes n'entrent pas dans la règle.

משנה ד

הנחתומים, לא חייבו אותם חכמים להפריש אלא כדי תרומת מעשר וחלה. החנונים, אינן רשאים למכור את הדמאי. כל המשפיעין במידה גסה, רשאים למכור את הדמאי, אלו הן המשפיעין במידה גסה, פגון הסיטונות ומוכרי תבואה :

Michna 4:

Les boulangers ne sont pas tenus de prélever, par ordre des Sages, la quantité correspondant à Térumat Ma'assèrè et à la 'Hallah. Les boutiquiers ne sont pas autorisés à vendre du *Démaï* (*récolte dont les prélèvements sont incertains*) mais ceux qui en vendent par grandes quantités peuvent céder ces produits Démaï. Qu'appelle-t-on ceux qui vendent par grandes quantités ? Ceux qui vendent aux détaillants ou qui vendent des récoltes.

משנה ה

רבי מאיר אומר, את שדרכו להמדיד בגסה, ומדדו בדקה, טפלה דקה לגסה, את שדרכו להמדיד בדקה, ומדדו בגסה, טפלה גסה לדקה. איזו היא מדה גסה : בגבש, שלשת קבין, ובלח, דינר. רבי יוסי אומר, סלי תאנים וסלי ענבים וקפות של ירק, כל זמן שהוא מוכרן אכסרה, פטור :

Michna 5:

Rabbi Méir dit : ce qui est habituellement mesuré par grandes quantités et l'a été par petites quantités, la petite quantité est accessoire par rapport à la grande. Ce qui est habituellement mesuré par petites quantités et l'a été par grandes quantités, la grande quantité est accessoire par rapport à la petite quantité. Qu'appelle-t-on grande

mesure ? Pour les produits secs 3 Qabine et pour les produits humides 1 Dinar. Rabbi Yossé dit: les corbeilles de figes, les corbeilles de raisins et les caisses de légumes, aussi longtemps qu'il les vend d'après l'estimation approximative, il est affranchi.

(א) **Lettre Aleph**
traité Bera'hot, chapitre 5 - מסכת ברכות פרק ה

משנה א

אין עומדין להתפלל אלא מתוך כוון ראש. חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת ומתפללים, כדאי שיקונו את לבם למקום. אפילו המלך שואל בשלמו, לא ישיבנו; ואפילו נחש כרוך על עקבו, לא יפסיק:

Michna 1 :

Il ne [mets] à prier que si on est bien concentré. Les premiers Pieux se préparaient une heure et [ensuite] priaient, afin de diriger leur cœur vers D.ieu. Même si un roi salue [lorsque l'on est en train de prier], on ne [dois pas] lui répondre; et même si un serpent s'entoure autour de son pied, on ne s'interrompt pas.

משנה ב

מזכירין גבורות גשמים בתחית המתים, ושואלין הגשמים בברכת השנים, והבדלה בחונן הדעת. רבי עקיבה אומר, אומרה ברכה רביעית בפני עצמה, רבי אליעזר אומר, בהודאה:

Michna 2 :

On mentionnera "les Puissances des pluies" dans le [passage] de la résurrection des morts" (*Me'hayé HaMétim*), et on demandera la pluie dans la bénédiction de *Mévarekh Hashanim*. Et la *Havdala* dans le '*Honen Hada'at*. Rabbi 'Akiva dit, [la *Havdala*] est dite [comme] quatrième bénédiction à part entière; Rabbi Eli'ezer dit, dans la prière de *Hodaya* (*c'est-à-dire Modim*).

משנה ג

האומר על קן ציפור יגיעו רחמים, ועל טוב יזכר שמך, מודים מודים- משתקין אותו. העובר לפני התבה וטעה, יעבר אחר תחתיו; ולא יהא סרבן באותה שעה. מנין הוא מתחיל, מתחלת הברכה שטעה בה:

Michna 3 :

Celui qui dit : "Jusqu'au nid de l'oiseau s'étend Ta Miséricorde [ou bien] *modim modim* - Qu'on le fasse taire. Celui qui monte sur l'estrade [en tant qu'officiant] et se trompe, qu'un autre prenne sa place; il n'y aura pas le droit de se faire prier à cet instant [précis]. [A partir] d'où reprendra-t-il? [A partir du] début de la bénédiction [où il le premier s'est] trompé.

משנה ד

העובר לפני התבה לא יענה אחר הכהנים אמן, מפני הטרוף, ואם אין שם כהן אלא הוא, לא ישא את כפיו; ואם הבטחתו שהוא נושא את כפיו וחוזר לתפילתו, רשאי:

Michna 4 :

Celui qui montre sur l'estrade ne répondra pas *amen* après les *Kohanim*, de peur de se perturber [et ne pas savoir reprendre sa propre prière]. S'il n'y a pas là de *Kohen* à part lui, il n'élèvera pas les mains; et s'il est certain de lever les mains et qu'il reprenne sa [propre] prière [sans être troublé], [c'est] autorisé.

משנה ה

המתפלל וטעה, סימן רע לו, אם שליח ציבור הוא, סימן רע לשולחיו, ששלוחו של אדם כמותו. אמרו עליו על רבי חנינה בן דוסא, שהיה מתפלל על החולים ואומר, זה חי וזה מת. אמרו לו, מנין אתה יודע? אמר להם, אם שגורה תפילתי בפני, יודע אני שהוא מקבל, ואם לאו, יודע אני שהוא מטורף:

Michna 5 :

Celui qui prie et se trompe, [c'est] un mauvais signe pour lui; s'il est officiant, [c'est] un mauvais signe pour ses mandants, car l'envoyé d'un homme est tout comme lui. Ils dirent là dessus, sur Rabbi 'Hanina ben Dossa

qui priait sur les dunes et disait, celui-ci vivra et celui-ci mourra. Ils lui dirent, d'où le sais-tu? Il leur dit, si ma prière coule bien, je sais que [le malade] est exaucé (ma prière est entendu); et sinon, je sais qu'on est rejeté.

(ל) Lettre Lamed

מסכת תמיד פרק ד Traité Tamid, chapitre 4

משנה א

לא היו כופתיו את הטלה, אלא מעקדין אותו. מי שזכו באברים, אוחזים בו. וכך היתה עקדתו, ראשו לדרום ופניו למערב. השוחט, עומד במזרח ופניו למערב. של שחר הנה נשחט על קרן צפונית מערבית על טבעת שניה. של בין הערבים הנה נשחט על קרן מזרחית צפונית על טבעת שניה. שחט השוחט, וקבל המקבל. בא לו לקרן מזרחית צפונית, ונותן מזרחה צפונה. מערבית דרומית, ונותן מערבה דרומה. שגרי הדם הנה שופך על יסוד דרומית:

Michna 1 :

L'agneau du sacrifice perpétuel n'était pas ligot , mais attaché, chaque membre avant avec un membre arrière. Ceux que le sort avait désignés pour en tenir les membres les prenaient. Voici de quelle manière il était attaché. Sa tête était tournée vers le sud et son visage, vers l'ouest. Le sacrificateur se tenait à l'est, le visage tourné vers l'ouest. Le sacrifice perpétuel du matin était sacrifié dans le coin nord-ouest, sur le second anneau. Celui du soir l'était dans le coin nord-est, sur le second anneau. Le sacrificateur l' gorgeait et celui qui devait recevoir le sang le faisait. Il se rendait dans le coin nord-est et il en versait, puis il allait dans le coin sud-ouest et il en versait. Enfin, il déversait ce qui en restait sur la partie sud du socle de l'autel.

משנה ב

לא הנה שובר בו את הרגל, אלא נוקבו מתוך ערכובו ותולה בו. הנה מפשיט ויורד עד שהוא מגיע לחזה. הגיע לחזה, חתך את הראש ונתנו למי שזכה בו. חתך את הכרעים ונתנו למי שזכה בהן. מרק את ההפשט. קרע את הלב והוציא את דמו. חתך את הידים ונתנו למי שזכה בהן. עלה לרגל הימנית, חתכה ונתנה למי שזכה בה, ושתי ביצים עמה. קרעו, ונמצא כלו גלוי לפניו. נטל את הפדר ונתנו על בית שחיטת הראש מלמעלה. נטל את הקרבים ונתנו למי שזכה בהם להדיחן. והפרס מדיחין אותה בבית מדיחין כל צרפה. והקרבים מדיחין אותן שלשה פעמים במעוטה, על שלחנות של שיש שבין העמודים:

Michna 2 :

Il ne brisait pas la jambe de cet agneau. Il la perçait à l'épaule et il la suspendait ainsi. Il le d pe ait de haut en bas, jusqu'à ce qu'il atteigne la poitrine. Quand il y était parvenu, il coupait la tête et il la donnait à celui que le sort avait désigné pour la prendre. Il lui coupait les pattes postérieures et il les donnait à celui que le sort avait désigné pour les prendre. Il achevait de d pecer l'animal. Il lui déchirait le cœur et il en extrayait le sang. Il coupait les pattes antérieures et il les donnait à celui que le sort avait désigné pour les prendre. Il remontait vers la patte postérieure droite, il la coupait en y laissant les deux testicules et il la donnait à celui que le sort avait désigné pour la prendre. L'animal était alors entièrement ouvert devant lui. Il prenait de la graisse et en couvrait l'endroit de l'abattage, sur la tête, par le dessus. Il prenait les intestins et les donnait à celui que le sort avait désigné pour les recevoir, afin de les rincer. Le ventre était abondamment lavé dans l'office de rinçage. Les intestins proprement dit étaient lavés, au moins trois fois, sur les tables de marbre qui étaient disposées entre les colonnes.

משנה ג

נטל את הספין והפריש את הריאה מן הכבד, ואצבע הכבד מן הכבד, ולא הנה מזיזה ממקומה. נקב את החזה ונתנו למי שזכה בו. עלה לדרן הימנית, הנה חותך ויורד עד השדרה, ולא הנה נוגע בשדרה, עד שהוא מגיע לשתי צלעות רבות. חתכה ונתנה למי שזכה בה, והכבד תלויה בה. בא לו לגרה, והניח בה שתי צלעות מפאן ושתי צלעות מפאן. חתכה ונתנה למי שזכה בה, והקנה והלב והריאה תלויים בה. בא לו לדרן השמאלית, והניח בה שתי צלעות רבות מלמעלה ושתי צלעות רבות מלמטה. וכך הנה מניח בחברתה. נמצא מניח בשתייהן שתיים מלמעלה ושתיים מלמטה. חתכה ונתנה למי שזכה בה, והשדרה עמה, והטחול תלוי בה, והיא היתה גדולה, אלא של גמין קורין גדולה, שהכבד תלויה בה. בא לו לעקץ, חותכו ונתנו למי שזכה בו, ואליה ואצבע הכבד ושתי כליות עמו. נטל רגל

הַשְּׂמֵאלִית וַיִּתְּנָהּ לְמִי שֶׁזָּכָה בָּהּ. נִמְצְאוּ כֻלָּן עוֹמְדִין בְּשׁוֹרָה וְהָאֲבָרִים בְּיָדָם. הָרֵאשׁוֹן, בָּרֵאשׁ וּבִרְגֵל. הָרֵאשׁ בַּיְמִינוֹ, וְחֻטְמוֹ כְּלַפֵּי זְרוּעוֹ, וְקַרְנָיו בֵּין אֲצַבְעוֹתָיו, וּבֵית שְׁחִיטָתוֹ מְלַמְעֵלָן, וְהַפֶּדֶר נִתּוֹן עָלֶיהָ. וְהָרֵגֶל שֶׁל יָמִין בְּשֵׂמֶאלוֹ, וּבֵית עוֹרוֹ לְחוּץ. הַשֵּׁנִי, בְּשֵׁתֵי יָדָיו. שֶׁל יָמִין בַּיְמִינוֹ, שֶׁל שְׂמֵאל בְּשֵׂמֶאלוֹ, וּבֵית עוֹרָן לְחוּץ. הַשְּׁלִישִׁי, בְּעֵקֶץ וּבִרְגֵל. הָעֶקֶץ בַּיְמִינוֹ, וְהָאֵלֶּה מְדַלְּדֶלֶת בֵּין אֲצַבְעוֹתָיו, וְאֲצַבַּע הַכַּבֵּד וּשְׁתֵּי הַכְּלִיֹּת עִמוֹ, הָרֵגֶל שֶׁל שְׂמֵאל בְּשֵׂמֶאלוֹ, וּבֵית עוֹרוֹ לְחוּץ. הָרְבִיעִי, בְּחִזָּה וּבִגְרָה. הַחִזָּה בַּיְמִינוֹ, וְהַגְּרָה בְּשֵׂמֶאלוֹ, וְצִלְעוֹתֶיהָ בֵּין אֲצַבְעוֹתָיו. הַחֲמִישִׁי, בְּשֵׁתֵי דְפָנוֹת. שֶׁל יָמִין בַּיְמִינוֹ, וְשֶׁל שְׂמֵאל בְּשֵׂמֶאלוֹ, וּבֵית עוֹרָן לְחוּץ. הַשֵּׁשִׁי, בְּקַרְבִּים הַנִּתְּוֵנִין בְּבִזָּד וּכְרַעִים עַל גְּבִיָּהֶם מְלַמְעֵלָה. הַשְּׁבִיעִי, בְּסֶלֶת. הַשְּׁמִינִי, בְּחִבְתָיו. הַתְּשִׁיעִי, בַּיָּין. הִלְכוּ וַיִּתְּנוּם מִחֲצֵי הַכֶּבֶד וּלְמִטָּה בְּמַעְרְבוֹ, וּמִלְּחוּם. וַיֵּרְדוּ וּבָאוּ לָהֶם לְלִשְׁכַּת הַגְּזִית, לְקָרוֹת אֶת שְׁמַע:

Michna 3 :

Il prenait le couteau, séparait les poumons du foie, puis l'excroissance se trouvant au dessus du foie de cet organe, tout en la laissant à sa place. Il perçait la poitrine et la donnait à celui que le sort avait désigné pour la prendre. Il remontait vers le flanc droit, tranchait vers le bas, jusqu'à la colonne vertébrale, qu'il ne touchait pas, s'arrêtant aux deux côtes tendres. Il le coupait, en y laissant le foie suspendu et il le donnait à celui que le sort avait désigné pour le prendre. Il parvenait à l'estomac, auquel il laissait deux côtes, de part et d'autre. Il le coupait, en y laissant la trachée, le cœur et les poumons suspendus et il le donnait à celui que le sort avait désigné pour le prendre. Il allait ensuite vers le flanc gauche, auquel il laissait deux côtes tendres vers le haut et deux côtes tendres vers le bas. Il en faisait de même de l'autre côté, de sorte qu'il y avait, en tout, deux fois deux côtes en haut et deux fois deux côtes en bas. Il le coupait, alors que la colonne vertébrale s'y trouvait et la rate y était suspendue et il le donnait à celui que le sort avait désigné pour la prendre. Ce flanc gauche était le plus grand. Malgré cela, on qualifiait de grand le flanc droit, car le foie y était suspendu. Il parvenait à l'arrière-train, le coupait en y laissant la queue, l'excroissance se trouvant au dessus du foie et les deux reins. Il le donnait à celui qui le sort avait désigné pour le prendre. Il prenait la patte postérieure gauche et il la donnait à celui que le sort avait désigné pour la prendre. Dès lors, tous se tenaient en rang, tenant ces membres à la main. Le premier avait la tête et la patte postérieure, la tête dans sa main droite, avec le nez vers son bras et les cornes entre ses doigts, l'endroit de l'abattage vers le haut, recouvert de graisse et la patte postérieure droite dans sa main gauche, avec la peau tournée vers l'extérieur. Le second tenait les deux pattes antérieures, la droite dans sa main droite et la gauche dans sa main gauche, leur peau étant tournée vers l'extérieur. Le troisième tenait l'arrière-train et la patte postérieure, l'arrière train dans sa main droite, la queue pendant entre ses doigts, accompagnée de l'excroissance se trouvant au dessus du foie et des deux reins, la patte postérieure gauche dans sa main gauche, avec sa peau tournée vers l'extérieur. Le quatrième tenait la poitrine et l'estomac, la poitrine dans la main droite et l'estomac dans la main gauche, avec les côtes entre ses doigts. Le cinquième tenait les deux flancs, le flanc droit dans sa main droite et le flanc gauche dans sa main gauche, avec leur peau tournée vers l'extérieur. Le sixième tenait les intestins dans une grande louche, recouverts par les pieds, sur le dessus. Le septième portait la farine. Le huitième portait les pains et le neuvième portait le vin. Tous allaient et déposaient ce qu'ils portaient sur la moitié inférieure de la pente conduisant vers l'autel, à l'ouest et ils les recouvraient de sel. Puis, ils redescendaient et ils se rendaient dans l'office des Cohanim, afin d'y lire le Chéma Israël.

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת עוסק בצ"צ כו' ר' שמואל ע"ה
בהרה"ח ר' חיים הלל ע"ה
אזימאָו

נפטר י"ב מרחשון, ה'תשע"ה
שליח כ"ק אדמו"ר כיובל שנה במדינת צרפת

ת. נ. צ. ב. ה.